

Arrest

nr. 235 477 van 22 april 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MAERTENS loco advocaat L. LUYTENS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Met de bestreden beslissing wordt het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk bevonden omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Ze luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Irakese staatsburger te zijn van Arabische origine. U werd geboren als sjjiitische moslim in Taji op 02/07/1993. Uw vader was officier in het leger van Saddam. Bij de val van het regime, in 2003-2004, is uw vader verdwenen. Tot op heden weet niemand wat er met hem gebeurd is. U begon gewapende milities ervan te beschuldigen verantwoordelijk te zijn voor de verdwijning van uw vader. In 2010 vernam u van vrienden bij die milities dat uw naam op een lijst met gezochte personen stond omdat u openlijk kritiek had gegeven op de milities. Daarom vluchtte u in hetzelfde jaar naar Bagdad en verbleef daar afwisselend bij vrienden en kennissen. In 2014 werd u het slachtoffer van een willekeurige

aanslag, waarbij twee van uw vrienden omkwamen en uzelf gewond geraakte aan uw handen, rug, schouders en buik. In 2016 oordeelde u dat de situatie niet langer houdbaar was en besloot u Irak te ontvluchten.

U bent aangekomen in Griekenland op 21/03/2016. U verbleef in het vluchtelingenkamp Moria, op het eiland Lesbos. Op 30/11/2016 diende u een verzoek in tot internationale bescherming in Griekenland. Op 07/07/2017 ontving u het statuut van subsidiaire bescherming en een verblijfsvergunning, geldig van 01/07/2017 tot 09/07/2020.

Tijdens uw verblijf in Moria hield u zich zoveel mogelijk op de achtergrond. U zocht bijna geen contact met andere vluchtelingen, uit schrik om verwickeld te geraken in benderuzies en de vijandigheden die in het kamp heersten. U woonde in die periode in een dunne plastic tent. Door de schermutselingen en branden 's nachts, raakte u verschillende malen al uw bezittingen kwijt.

Van bij uw aankomst in 2016 tot aan uw vertrek in 2018, zette u zich in voor een NGO genaamd 'Attika'. U verzamelde hulpgoederen voor vluchtelingen in een grote opslagplaats, verpakte die in dozen en bezorgde de dozen aan de juiste personen. 'Attika' is een liefdadigheidsorganisatie die werd opgericht door een Griekse staatsburger, waarmee u goede contacten had, en bestond deels uit vluchtelingen en deels uit internationale vrijwilligers. Door uw werk bij 'Attika' leerde u veel beter Engels spreken.

In januari 2018 sloot u zich ook aan bij een NGO genaamd 'A drop in the ocean', waar u werkte tot aan uw vertrek. Bij deze NGO hielp u bij het opsporen van vluchtelingen in nood vlak voor de Griekse kust en het verlenen van eerste hulp aan drenkelingen. 'A drop in the ocean' is een Noorse liefdadigheidsorganisatie, bestaande uit internationale vrijwilligers. U werd uitzonderlijk ook toegelaten door de organisatie omwille van uw goede kennis van zowel het Arabisch als het Engels.

Ook na uw toekenning van subsidiaire bescherming in juli 2017, besloot u om in Moria te blijven, ondanks de slechte bestaansomstandigheden, omwille van een gebrek aan financiële middelen om een huurwoning te kunnen zoeken. U ging op verschillende plaatsen op Lesbos naar werk zoeken (restaurants, bars, internationale organisaties,...) maar steeds zonder succes. U reisde ook even af naar Athene om daar werk te zoeken, maar eveneens zonder resultaat.

Op 26/12/2016 besloot u dan uiteindelijk om Griekenland te verlaten. U wijst hierbij op de slechte omstandigheden in het kamp in Moria (gevaar, vechtpartijen, drugs,...) en het feit dat u nergens werk kon vinden. Op 29/12/2018 kwam u aan in België, en op 18/01/2019 diende u een verzoek in tot internationale bescherming.

Ter staving van uw identiteit en asielmotieven legde u volgende elementen neer: uw Iraaks paspoort, een attest over uw activiteiten bij 'A Drop in the Ocean', een attest van uw activiteiten bij 'Attika', foto's van uw vader, foto's van aanslagen in Irak, foto's van uw activiteiten bij 'Attika', foto's van de levensomstandigheden en het racisme in Lesbos, foto's van uw activiteiten bij 'A drop in the Ocean', filmpjes van de levensomstandigheden in kamp Moria en een kopie van uw Iraakse identiteitskaart.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaatgeneraal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

Op basis van het "Eurodac Search Result" van 04/01/2019 en communicatie met "The Department of the National Dublin Unit of Greece" van 26/02/2019 (cfr. Administratief dossier), blijkt dat u reeds internationale bescherming werd verleend in Griekenland op 07/07/2017.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u de bijzonder moeilijke levensomstandigheden aan in Griekenland. In het bijzonder verklaart u dat geen werk kon vinden en dat de situatie in het vluchtelingenkamp Moria zeer moeilijk was. Dit omwille van de constante conflicten, brandstichting, slechte accommodatie en het gebrek aan bescherming door de politie (zie hieronder).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

U wijst op de zeer slechte situatie omwille van overbevolking in het vluchtelingenkamp Moria, waar u bijna gedurende drie jaar verbleef. U vertelt hierbij over de constante conflicten tussen de verschillende vluchtelingen (CGVS p.11, p.17, p.19), brandstichting (CGVS p.11, p.13, p.15), de dunne plastic tenten waarin u moest wonen (CGVS p.10, p.11, p.13) en het gebrek aan bescherming van de politie (CGVS p.19). U heeft echter geen indicatie gegeven van een persoonlijke, systematische vervolgingsvrees (CGVS p.11, p.19). Integendeel, u geeft zelf aan altijd bewust uit de problemen gebleven te zijn (CGVS p.9, p.11). Daarnaast stond het u, na uw toekenning van subsidiaire bescherming, ook vrij om het vluchtelingenkamp Moria of het eiland Lesbos te verlaten.

U somt verschillende pogingen op die u heeft ondernomen om werk te vinden in Lesbos en in Athene (CGVS p.15-18). U heeft zich bovendien gedurende uw hele verblijf in Griekenland als vrijwilliger ingezet om andere vluchtelingen te helpen (CGVS p.7 e.v.). Al deze elementen spreken zeker in het voordeel van uw karakter. Echter, de redenen die u opsomt als verklaring voor uw mislukte pogingen werk te vinden voldoen geen van allen aan de voorwaarden om toepassing te kunnen maken van de Conventie van Genève.

De meeste redenen die u opsomt voor uw gebrek aan werk, zijn louter socio-economische argumenten. Zo werpt u op dat er geen openstaande vacatures zijn in het algemeen, behalve in de criminele sfeer (CGVS p.13). Het algemene gebrek aan werkgelegenheid in Griekenland is echter een louter socio-economisch argument dat vreemd is aan de vluchtelingenstatus. Daarnaast geeft u aan dat Griekse restaurantuitbaters de voorkeur geven aan de tewerkstelling van hun eigen familieleden (CGVS p.16), hetgeen opnieuw een argument is dat geen verband houdt met de Conventie van Genève. Ten slotte haalt u ook aan dat uw toegang tot de arbeidsmarkt belemmerd werd door uw gebrekkige kennis van het Grieks (CGVS p.16). Uw gebrekkige kennis van het Grieks is echter grotendeels aan uzelf te wijten, aangezien u toegeeft niet gemotiveerd te zijn om Grieks te leren (CGVS p.16), verkeerdelijk beweert dat er geen scholen zijn om Grieks te leren (CGVS p.16) en wel aangeeft Engels geleerd te hebben (CGVS p.16). Het feit dat u op eigen houtje Engels heeft geleerd, bewijst nochtans dat u voldoende hoogopgeleid en zelfredzaam bent om een nieuwe taal te leren, desnoods op eigen kracht en zonder de ondersteuning van een school. In ieder geval is een gebrekkige talenkennis als hindernis op de arbeidsmarkt, een louter socio-economisch argument.

Daarnaast geeft u aan dat er ook discriminatie bestaat op de arbeidsmarkt jegens vluchtelingen (CGVS p.16; p.17). Een discriminerende bejegening houdt op zich echter geen vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden dient de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in Griekenland ondraaglijk wordt. De discriminatie op de arbeidsmarkt waarmee u werd geconfronteerd ten opzichte van Griekse staatsburgers, was volgens u te wijten aan het slechte imago van vluchtelingen in het algemeen (CGVS p.17). Deze imagoschade is het gevolg van de vele

diefstallen en conflicten onderling (CGVS p.17). Hoewel dit zeer betreurd wordt door het CGVS, vormt dit feit op zich geen voldoende aanwijzing om te kunnen spreken van een discriminatie op de arbeidsmarkt die dusdanig ernstig zou zijn dat dient te worden gesproken van een intentionele bedreiging van uw vrijheid, uw leven of uw fysieke integriteit.

Ten slotte dient opgemerkt te worden, in verband met uw moeilijkheden om werk te vinden, dat u zich nochtans in een geprivilegieerde toestand bevond ten opzichte van de meeste andere vluchtelingen. Door uw vrijwilligerswerk bij verschillende internationale vluchtelingenorganisatie, was u immers in de mogelijkheid een netwerk uit te bouwen. U gaf zelf aan dat er u een goede verstandhouding op nahield met de voorzitter van 'Attika' die verschillende contacten had in Athene (CGVS p.16). Bij de vraag waarom u zijn invloed niet kon gebruiken om aan een job te geraken, gaf u als antwoord dat u verlegen van aard bent en daarom niet durfde aan te dringen (CGVS p.18). Deze vaststelling bevestigt dat uit uw verklaringen niet kan worden afgeleid dat uw kansen op de arbeidsmarkt dusdanig en intentioneel zouden zijn belemmerd dat in casu zou moeten worden gesproken van discriminatie die gelijk te stellen is met vervolging.

Bovendien kan nog indicatie gemaakt worden van het feit dat u zich niet afdoende geïnformeerd toonde over de rechten van erkende vluchtelingen in Griekenland. Uit objectieve informatie blijkt immers dat erkende vluchtelingen in Griekenland recht hebben op een minimale steun van de overheid (cfr. UNHCR, Acces to Welfare), hetgeen impliceert dat u wel degelijk de nodige financiële middelen had kunnen vinden om u op een andere locatie te vestigen dan het vluchtelingenkamp Moria. Volgens u had u echter geen recht op uitkeringen (CGVS p.20). U baseert deze bewering enkel op het feit dat u geen uitkering ontvangen heeft (CGVS p.20). U heeft wel naar steun geïnformeerd bij EASO, maar kreeg naar eigen zeggen geen antwoord (CGVS p.14). Met betrekking tot het bovenstaande dient opnieuw in herinnering gebracht te worden dat u Engels spreekt en via uw vrijwilligerswerk verschillende contacten had in het internationale milieu, waardoor u zich in een goede positie bevond om zich beter te informeren en uw rechten af te dwingen. Bijgevolg slaagt u er dan ook niet in aannemelijk te maken dat de Griekse autoriteiten systematisch niet in staat zouden zijn om steun en structuren te bieden aan erkende vluchtelingen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van oordeel dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Uw paspoort en de kopie van identiteitskaart bewijzen uw identiteit en uw afkomst, die in deze beslissing niet worden betwist. De foto's van uw vader en de aanslagen in Bagdad, zijn bewijsstukken van uw vrees tot vervolging ten aanzien van Irak, maar niet ten aanzien van Griekenland. De attesten en foto's van uw vrijwilligerswerk in Griekenland geven een idee van uw karakter, maar hebben verder geen invloed op uw verzoek tot internationale bescherming. De foto's en filmpjes over de slechte levensomstandigheden

in kamp Moria, bewijzen nogmaals wat reeds bekend is over de situatie in Lesbos. Zoals eerder echter werd uiteengezet verkeerde u in de mogelijkheid om het eiland te verlaten.

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Irak."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt dat hij de motieven van de bestreden beslissing niet kan aanvaarden. Hij voert derhalve de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.2. De verwerende partij heeft geen nota ingediend.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

2.4. Verzoeker betwist niet dat hem op 7 juli 2017 internationale bescherming werd toegekend in Griekenland, en evenmin dat uit niets blijkt dat dat verzoeker zich thans niet langer op deze bescherming kan beroepen in Griekenland. De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling is de omzetting in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (verder: de *Procedurerichtlijn*).

In zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 inzake Ibrahim e.a. (verder genoemd: het arrest Ibrahim) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in herinnering gebracht dat *"dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak)."*

Toch, zo stelt het Hof in het voormelde arrest, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (punt 86).

Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden. In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (punt 88).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer zij *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak”* (punt 89). Dit wordt als volgt toegelicht:

“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93)” (punt 90- 91).

In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) hij geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland, en (ii) zijn basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en zijn levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel van het 3 van het EVRM.

2.5.1. Verzoeker stelt dat hij zich in Griekenland inderdaad beschermd weet tegen refolement, maar dat hij geen genoegen kan nemen met de verwijzing naar een louter theoretische beschouwing dat hij door zijn status, overeenkomstig het recht van de Unie, rechten en voordelen heeft, zonder dat de implementatie op het terrein werd nagegaan. Verzoeker verwijst naar algemene rapporten en stelt dat die aantonen dat deze rechten en voordelen slechts op papier bestaan, dat deze realiteit al objectief werd vastgesteld en dat het niet aan de individuele asielzoeker is om dit nog meer in detail te moeten bewijzen. Verzoeker verwijst naar het feit dat er geen Dublin-overdrachten meer zijn naar Griekenland, en betoogt dat hoewel de Dublin III-verordening niet van toepassing is op personen die reeds een beschermingsstatuut ontvingen, zij na de erkenning terecht komen in een soort niemandsland, als verlengde van een gebrekkig systeem. In casu gaat het niet over verschillen met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, maar om het ontbreken van minimumnormen om een menswaardig leven te kunnen leiden. Uit de bijgevoegde documentatie, zo gaat verzoeker verder, blijkt dat de erkende vluchtelingen na de erkenning van het statuut, in een volledig ander stelsel terechtkomen en in concreto blijkt dat ze volledig uit de boot vallen inzake toegang tot minimale socio-economische voorzieningen. Socio-economische rechten zijn wel degelijk mensenrechten en een systematische miskenning ervan kan wel degelijk leiden tot vervolging in de zin van de toepasselijke rechtsregel. Zo oordeelde het EHRM al eerder dat dit soort situaties kan leiden tot uitbuiting en mensenhandel (zie Chowdhury and others c/ Greece) Het is ook zo dat de individuele asielzoeker niet in staat is om in concreto bewijzen voor te leggen dat er geen toegang is tot deze socio-economische voorzieningen en dat hij zich inderdaad alleen maar kan beperken tot zijn verklaringen. Niettemin, blijkt uit deze verklaringen duidelijk het failliet van een minimumsysteem met integratiemaatregelen en een systeem dat voorziet in sociale bijstand in zoverre de economische crisis niet toestaat om werk te vinden, zo stelt hij nog.

Verzoeker verwijst naar de volgende rapporten:

- REFUGEE SUPPORT AEGEAN/PRO ASYL, *Returned recognized refugees face a dead-end in Greece*, 9 januari 2019
- REFUGEE SUPPORT AEGEAN/PRO ASYL, *Update – Stellungnahme Lebensbedingungen international Schutzberechtigter in Griechenland*, 30 augustus 2018 .

- *GREEK COUNCIL FOR REFUGEES, Housing Greece*,
en voegt deze bij het verzoekschrift.

Verzoeker kan, zoals hiervoor werd toegelicht, het vermoeden dat is gestoeld op het hiervoor geschetste Unierechtelijke vertrouwensbeginsel slechts weerleggen wanneer hij aantoont dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor een terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoeker niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, overweging 90 e.v.).

De landeninformatie die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, geeft onmiskenbaar aan dat de situatie voor statushouders in Griekenland moeilijk is op het vlak van huisvesting, werkloosheid en de toegang tot sociale voorzieningen en gezondheidszorgen, maar laat niet toe *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Griekenland *a priori* in de hiervoor geschetste situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomen, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim*, overweging 91).

2.5.2. Uit de bestreden beslissing blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat de verwerende partij van oordeel is dat verzoeker niet aantoont dat hij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, en evenmin dat zijn levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken. Zo heeft de verwerende partij vastgesteld (i) dat verzoekers verklaringen over de zeer slechte toestand omwille van de overbevolking in het vluchtelingenkamp Moria geen indicatie geven van een persoonlijke systematische vervolgingsvrees, (ii) dat het verzoeker vrij stond om het vluchtelingenkamp Moria of het eiland Lesbos te verlaten, (iii) dat de redenen die hij heeft opgesomd voor zijn gebrek aan werk socio-economische argumenten zijn, (iv) dat de discriminatie op de arbeidsmarkt niet dusdanig ernstig is dat dient te worden gesproken van een intentionele bedreiging van verzoekers vrijheid, zijn leven of zijn fysieke integriteit, (v) dat verzoeker door zijn vrijwilligerswerk bij verschillende internationale vluchtelingenorganisaties in de mogelijkheid was om een netwerk uit te bouwen, (vi) dat uit zijn verklaringen niet kan worden afgeleid dat zijn kansen op de arbeidsmarkt dusdanig en intentioneel zouden zijn belemmerd dat het zou gaan om een discriminatie die gelijk te stellen is met vervolging, (vii) dat hij zich niet afdoende geïnformeerd toonde over de rechten van erkende vluchtelingen in Griekenland, nu blijkt dat erkende vluchtelingen recht hebben op een minimale steun van de overheid zodat hij wel degelijk de nodige financiële middelen had kunnen vinden om zich op een andere locatie te vestigen dan het vluchtelingenkamp Moria, (viii) dat zijn verklaringen over het niet ontvangen van een uitkering er niet aan in de weg staat dat hij, die Engels spreekt en verschillende contacten had in het internationale milieu, zich in een goede positie bevond om zich beter te informeren en zijn rechten af te dwingen, (ix) dat hij niet aantoont dat de Griekse autoriteiten systematisch niet in staat zouden zijn om steun en structuren te bieden aan erkende vluchtelingen. De verwerende partij concludeert dat verzoekers basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat zijn levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat hij wel degelijk zijn best heeft gedaan om in Griekenland te integreren en werk te zoeken, maar het enige werk dat hij gedurende 2 jaar heeft kunnen doen was vrijwilligerswerk. Mocht hij 500 euro per maand hebben kunnen verdienen, zo stelt hij, zou hij er nooit aan hebben gedacht Griekenland te verlaten, maar de situatie was uitzichtloos en hopeloos. In casu is er wel degelijk sprake van een systematisch onvermogen in hoofde van de Griekse autoriteiten om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming, zo betoogt hij.

Verzoeker leefde, volgens zijn verklaringen, in het vluchtelingenkamp in Moria en werkte als vrijwilliger bij vluchtelingenorganisaties. Hij werd er wel materieel ondersteund maar werd er niet betaald.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, zoals dat in de bestreden beslissing wordt gesteld onder verwijzing naar een UNHCR-rapport, erkende vluchtelingen in Griekenland recht hebben op een minimale steun van de overheid. Zijn verklaring, tijdens het gehoor, dat hij geen recht had op uitkeringen, dat hij deze bewering enkel baseerde op het feit dat hij geen uitkering heeft ontvangen en dat hij wel bij EASO had geïnformeerd doch geen antwoord had gekregen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker Engels spreekt en een netwerk had opgebouwd via zijn vrijwilligerswerk, hetgeen kan doen aannemen, zoals de verwerende partij terecht stelt, dat verzoeker zich in de positie bevond om zijn rechten af te dwingen. In die optiek werd ook terecht vastgesteld dat het verzoeker vrijstond om, na de toekenning van zijn subsidiaire beschermingsstatus, het vluchtelingenkamp Moria of het eiland Lesbos te verlaten om alzo de problemen die eigen waren aan het kampen de overbevolking aldaar –en die inderdaad geen indicatie geven van een persoonlijke vervolgingsvrees- achter zich te laten. Verzoeker stelt dan wel dat hij geen optie had om elders te gaan, omdat hij in Moria nog enig houvast had door zijn vrijwilligerswerk, maar gelet op zijn profiel als opgeleid, met kennis -als autodidact- van de Engelse taal en dus de mogelijkheid om zich ook de Griekse taal eigen te maken en een bestaand netwerk, maakt hij niet aannemelijk dat het kamp zijn enige optie was. Verzoeker stelt nu in zijn verzoekschrift dat hij het heeft geprobeerd in Athene, maar zijn uitspraken tijdens het gehoor hierover zijn niet coherent. Zo verklaarde hij de ene keer dat hij de hele tijd dat hij in Griekenland was verbleef in het vluchtelingenkamp Moria (p 12) en dat hij slechts één nacht in Athene had verbleven, om daarna verder te trekken (p 14), de andere keer dan weer, toen hem werd gevraagd of hij ook buiten Lesbos werk had gezocht, stelde hij dan weer dat hij persoonlijk naar Athene is gegaan om er werk te zoeken, maar dat hij er niet lang kon blijven *“want kostelijk en geen verblijfplaats”* (p 18). Wat er ook van zij, verzoeker verklaarde dat hij in Athene slechts solliciteerde in supermarkten en restaurants, en dat hij niet naar hotels durfde te gaan omdat hij daar zeker niet zou worden aanvaard (p 18), terwijl in alle redelijkheid moet worden gewezen op het feit dat zijn kennis van de Engelse taal in het hotelwezen in een toeristische trekpleister zeker op dat punt een troef zou zijn geweest. Daarnaast moet ook worden vastgesteld dat verzoeker tijdens het gehoor verklaarde dat hij in Irak tot het zesde middelbaar naar school is geweest en er heeft gewerkt in een waterbedrijf, daarna in de bouwsector, in de verkoop en als administratief medewerker (p 6). Er kan maar moeilijk worden ingezien waarom hij zijn zoektocht naar werk beperkte tot restaurants en supermarkten.

2.5.3. Verzoeker legt ter zitting nog een aanvullende nota neer, met een attest van een psychologe, gedateerd op 1 maart 2020. In dit attest wordt gesteld dat verzoeker sedert 20 januari 2010 wordt opgevolgd, 1 keer maandelijks, en dat volgens de verklaringen van verzoeker hij in zijn land van herkomst traumatiserende gebeurtenissen heeft meegemaakt –doodsbedreigingen, een bomaanslag, het verlies van twee vrienden en de jarenlange vermissing van zijn vader- en dat hij lijdt aan slapeloosheid, persisterende angsten en herbelevingen. Ook wordt gesteld dat hij in Griekenland werd geconfronteerd met een moeilijk leven en er geen steun of werk heeft gevonden om aan zijn behoeften te voldoen. Er wordt gesteld dat verzoeker blij geeft van een significant klinisch lijden en dat het lopende therapeutische proces moet worden verdergezet.

Uit het verslag moet worden afgeleid dat verzoeker maximaal 2 keer op consult is geweest alvorens het werd opgemaakt. Bovendien werd de anamnese opgesteld op grond van zijn eigen verklaringen. In de mate dat erin wordt verwezen naar de situatie in Irak, moet worden vastgesteld dat verzoeker een internationale beschermingsstatus kreeg toegekend in Griekenland. In de mate dat wordt verwezen naar het harde leven dat verzoeker in Griekenland heeft gehad, moet erop worden gewezen dat zijn verklaringen geen afbreuk doen aan het hierboven vastgestelde. Hoewel uiteraard begrip kan worden opgebracht voor de mentale gevolgen van de situatie waarin verzoeker zit, blijkt uit het attest niet dat hij als dermate kwetsbaar moet worden beschouwd dat dit afbreuk doet aan hetgeen hiervoor werd gesteld, met name dat er in alle redelijkheid van mag worden uitgegaan dat verzoeker niet verhinderd is om zijn basisrechten –zoals ook het recht op gezondheidszorgen- te effectueren.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen en dat hij bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie zal terechtkomen die de hoge drempel zoals vooropgesteld door het Hof van Justitie bereikt. Er moet daarbij worden herhaald dat het Hof erop heeft gewezen dat die drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen.

Verder heeft verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of bevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS